

b. Dommen 1. g. indanket, paadømt den 2den December 1873 og stadfæstet; „det lovstridige Bundsflæbevaad“.

c. Dommen 1. h. indanket, paadømt den 24de April 1875 og stadfæstet, dog saaledes, at Bøden nedfattes til 40 Kroner; for Domsfældelsen ansføres, at det er oplyst, at Vaadbet medtager „Rejer, Hundesteiler, lignende Smaafisk, Sægres og Lang“, at det, „flæbt langs Bunden“, „tager alt med“.

3. Højesteretsdomme.

a. Overretsdommen 2. a. indanket, paadømt den 1ste December 1873 og stadfæstet; Fritfindelsen yderligere begrundet paa nye Oplysninger derunder en Syns- og Skjønnsforretning, hvorefter det omhandlede Vaad vel „følger langs Havbunden, men ikke skraber langs denne, eller opriver Lang og Sølplanter af nogen Betydning“.

b. Overretsdommen 2. b. indanket, paadømt den 19de Maj 1874 og stadfæstet. Det hedder: „I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne“.

Som et yderligere Vidnesbyrd om den Usikkerhed og Væksen, der ved den titnævnte Lov er fremkaldt i de Forhold, den skulde ordne, kan ansføres, at Fyns Stiftamt i Skrivelse til Indenrigsministeriet af 28de Mai 1872 paa Grund af den lidenskabelige Stemning mod det paa Odense Fjord brugte Drivevaadsfiskeri udtalte Usikkerheden af, at Tilsynet med Overholdelsen af Loven maatte blive overdraget Lodbrydernes Fjere som Sagkyndige, hvorefter samme Stiftamt under 15de f. M. forud direkte have tilskrevet Generaldirektoratet for Skattevesenet, samt tillige, at der maatte tilvejebringes en paa Skjøn af en Jagtmand bygget klar Fortolkning af, hvilke Redskaber Loven har villet forbyde. Med Skrivelse af 13de Juni fremsendte Generaldirektoratet en fra Krydstoldinspektoratet under 7de f. M. afgiven Erklæring, hvoraf fremgaar, at det vel kunde lade sig gjøre at udføre et til Strækningen i Nærheden af Fjordmundingen indskrænket Tilsyn, men at det vilde være nødvendigt, at „Dorigheden nøjagtig bestemte Beskaffenheden af, hvad der maatte henregnes til Trawl“, hvilket altsaa antoges gjort uklart ved Forklaringen i den nys udtømte Lov. Krydstoldinspektøren, Kommandør Chr. Gottlieb, udtalte derhos som sin personlige Formening, at „ethvert Fiskegarn, der belæses med en Bægt flæbes langs Bunden, maa være Trawlfiskeri, enten den bevægende Kraft er Damp, Sejl eller Menneskehænder“. Det er ikke Udvalget bekendt, hvorvidt et saadant Tilsyn, hvilket Generaldirektoratet ikke syntes utilbøielig til at indrømme, senere blev iværksat.

Senses nu til, at de Drive- eller Bundsflæbevaad, som have været Gjenstand for de oven ansførte Domme, ganske bestemt baade i Indretning og Brug ere fuldkomne ens, og at Bægtangivelsen, hvorpaa skundom bygges, er illusorisk, idet den Bægt, der forevises Dorigheden eller dens Betsjente, sandsynlig ikke er den samme, som bruges under Driften, og fremdeles at Bægten nødvendig maa forøges i visse Tilfælde, f. Ex. paa dybere Vand for at holde Garnet strygende langs Bunden, og i Kulingsvejr for at Driften ej skal blive for stærk, — saa er det høilig at beklage, at Domsstolene skulle komme til saa modsatte Resultater om Lovligheden af Vaadets Brug, og ligesaa beklageligt, at Rettsbevidstheden hos den menige Mand maa svækkes eller helt gaa tilgrunde, naar han ser, at den ene Politivirighed tager det samme Tilfælde for en Overtrædelse, som en anden ikke anser sig for berettiget til at forhindre. Og saaledes er Tilstanden. Drivevaadene bruges endnu denne Sommer raft baade her og der, Stemningen mod dem er uforandret fjendelig, hvor de komme i Brug, og Loven har vist sig asmægtig til heri at bevirke nogen Forandring.

Idet vi nu forlade Loven af 9de Marts 1872, der angaar de ved Sejl eller Dampkraft baadragne Malevaad, skulle vi vende tilbage til de øvrige Vaad af denne Klasse, der er den egentlige Gjenstand for Forbudet i nærværende Paragraf, for at rette Betragtningen paa den Beskyldning, der fremføres mod dem samtlige for, at de virke udtømmende og ere skadelige for al Fiskefyngel, — Virkninger, som hvis de finde Befrægtelse, lige frem ville føre til Fjordfiskeriernes fuldstændige Odelæggelse. Vi have ovenfor udviklet de Grunde, som have været bestemmende for os til for denne Klasse af vore Fiskevaade at anbefale et rent Forbud mod alle Malevaad; det er altsaa ikke hertil, at vi skulle komme tilbage, det er paa Sagtagelsen af, om der, siden Malevaadsbrugen er tiltagen udenfor Limfjorden, og Bevægelsen mod Malevaadene opstod, kan paavises Kjendsgjerninger, saa fikke som muligt, for Fiskeriets Tilbagegang paa de paagældende Steder. Drivevaadene have især gjeftet de fynske Kyster, Lolland, Langeland og Sylland fra Kolding til Horsens, medens Limfjordsfiskerne med deres forskellige Malevaad have offeret de sjællandske Fjorde, Bugter og Sunde størst Opmærksomhed; men intet, eller ialtfald kun saa Steder, har noget af de paaante Redskaber været udsendt i de 4 Aar for Drivevaadene, og 5 à 6 Aar for de øvrige Malevaads Beskønnede, som ere hengaaede, siden Trykket af dem rejste Modstand derimod. Vi skulle her gjentage, at det er den overdrevne